

Preek ds. G. Zomer – Ruth 2 : 11 - 12

Gemeente van onze Here Jezus Christus, broeders en zusters,

Na de vorige preek over Ruth (over het eerste hoofdstuk) hebben we als amenlied gezongen uit psalm 36:

“Groot is uw goedheid, trouwe God.! Ja, mensenkindren vluchten tot de schaduw van uw vleugelen”.

Dat is meteen een mooie overgang naar het tweede hoofdstuk van dit boeiende Bijbelboek. Want nu, in Ruth 2, zal duidelijk gaan blijken hoe groot Gods goedheid is.

Hoe groot zijn goedheid is, namelijk daarin dat Hij Zijn vleugels uitbreidt over deze Moabitische adventsmoeder van de Here Jezus Christus.

Gods verkiezende genade is in haar leven zichtbaar geworden. Dat was de boodschap van hoofdstuk 1. Nu zal vervolgens ook Gods verlossende, Gods vertroostende genade zichtbaar worden in haar leven. Dat wordt de boodschap van hoofdstuk 2.

En uit de kracht daarvan, uit de kracht van die genade, die haar verlost en vertroost, bloeit dan het leven van Ruth op. Uit die kracht bloeit het open, zodat haar naam straks geschreven wordt op de eerste bladzij van het Nieuwe Testament, Matteüs 1, het geslacht-register van Jezus Christus, zoon van David, de zoon van Abraham. Dat kiezen we ook voor vandaag weer als uitgangspunt, daar gaat het om in het boek Ruth: om Jezus Christus.

Daarmee is ook voor vandaag bij voorbaat uitgesloten (en zeker bij Ruth 2 is het van belang die opmerking even te herhalen en te onderstrepen); het is uitgesloten dat het hier in dit bekende verhaal, over “Ruth op de akker van Boaz”, om een stukje romantiek zou gaan.

Misschien hebt u het wel zo gelezen! Want in Ruth 2 komen ze naar elkaar toe, daar brengt God ze bij elkaar, de twee die elkaar zullen krijgen: Boaz en Ruth. Ja daar gaat het over, hoe ze elkaar kregen. Eigenlijk is het een vervolghet verhaal. Je zou onder elk hoofdstuk, net als onder een feuilleton, kunnen schrijven: “wordt vervolgd”. Zelfs onder Ruth 4. Dat wordt ook vervolgd, want dat is na Ruth 4 niet afgelopen. Het verhaal wordt zelfs vervolgd in Lucas 2, de geboorte van de Here Jezus Christus in Bethlehem.

Maar Ruth is op zichzelf ook een vervolghet verhaal, dat als het ware van het ene hoofdstuk naar het andere verder rolt, naar het gelukkig slot, een happy end. Boaz en Ruth getrouwd, en het huwelijk wordt gezegend met de geboorte van hun eerste kindje. Het begint eigenlijk hier in hoofdstuk 2: “de eerste ontmoeting”. En wij moeten toegeven dat het romantische element bepaald niet ontbreekt. Je kunt zo echt wel merken, ook al wordt dat niet met even zoveel woorden gezegd, dat deze twee stevig verliefd op elkaar werden en dat ze op den duur samen een groot geluk aan elkaar gingen beleven. Dit wordt een prachthuwelijk. Die romantiek, als u het zo wilt noemen, zit er heus wel in. Het menselijke, het natuurlijke, wordt door de genade niet uitgedoofd, niet weggenomen. Het wordt door de genade wel geheiligd. Het wordt inderdaad een prachthuwelijk tussen deze twee, die elkaar kregen. Ja maar dat allemaal onder die wijde boog, onder die gouden koepel van Gods goedertierenheid. En daar gaat het om!

Onder de vleugelen van de Here worden ze verliefd en raken ze verloofd en gaan ze trouwen en wordt er een baby geboren. Onder de vleugelen van de Here, niet daarbuiten. In het Verbond en op de weg van Christus, op de oudtestamentische adventsweg van Jezus Christus, gebeuren al deze dingen.

En daarom gaan we dan ook Hém verkondigen in onze tekst: Jezus Christus.

Ik preek u het Evangelie als volgt met het thema:

Christus brengt de oudtestamentische lossen Boaz tot de gelovige erkenning van Gods werk in de adventsmoeder Ruth.

We letten op twee dingen:

1. Boaz ontdekt Gods verkiezend werk in het verleden van Ruth;
2. En hij verwacht Gods verlossend werk in haar toekomst.

Gemeente, broeders en zusters,

1. Nadat de Here God het allereerste huwelijk had geschapen - want het huwelijk is een schepping, en dus niet gebaseerd op het goeddunken van het schepsel, alsof we het vandaag maar eventjes aan de kant kunnen schuiven en een andere manier van samenleven zouden kunnen gaan verzinnen -

Nee, het is niet gebaseerd op het goeddunken van het schepsel, maar op het welbehagen van God, onze Schepper.... Nadat de Here God het eerste huwelijk had geschapen, dan staat er in Genesis 2: "En Hij bracht haar tot Adam". In het formulier voor de huwelijksbevestiging in de gemeente van Christus, staat daarover: "En Adam zong, toen God haar bij hem bracht". Het is net alsof God, wanneer Hij Mannin geschapen heeft, haar een duwtje in de rug geeft: "toe, ga nu maar naar Adam".

En dan staat er even verderop in het huwelijksformulier: "Hieruit leren wij, dat God in zijn wijsheid man en vrouw samenbrengt en hen in diepe levenseenheid aan elkaar verbindt".

Schitterend geformuleerd. Nog altijd, net zoals in den beginne, zien we God eigenhandig aan het werk in het tot stand brengen van een huwelijk. Man en vrouw moeten dan ook voortdurend blijven bedenken tijdens hun huwelijk: "ik heb hem of haar rechtstreeks uit Gods eigen hand gekregen!!".

Ik denk dat dat geloof heel veel huwelijksnood kan voorkomen, of als die huwelijksnood er al is, kan overwinnen.

Wanneer een jongen verlangens heeft tegenover een meisje, en dat is iets heel gewoons en natuurlijks, daar hoeft niemand zich voor te schamen, wanneer hij tot over zijn oren verliefd wordt... - dat mag, en dat moet dan ook in gebed voor het aangezicht van de Here God gebracht worden -.

Wie verliefd en verloofd raakt zònder gebeden te hebben, is buiten het Verbond bezig. En buiten het Verbond bezig zijn, dat is levensgevaarlijk!

We hadden het daarnet al over de hand van God in deze dingen. En als die hand van God ergens duidelijk zichtbaar wordt, dan is het wel in het samenbrengen van deze twee: Boaz en Ruth.

Zoals God eigenhandig Mannin bij Adam bracht, zo voegt dezelfde hand hier Boaz en Ruth samen. Hij brengt ze bij elkaar. De eerste ontmoeting wordt hier beschreven in hoofdstuk 2.

En toch gebeurt het zo heel gewoon, zo toevallig, lijkt het. Het staat zelfs in vers 3: Bij geval trof Ruth het stuk land van Boaz, die uit het geslacht van Elimelek was.

Wij zouden vanuit onze dogmatiek de Bijbel hier bijna willen corrigeren. Er bestaat toch geen toeval, er gebeurt toch niets toevallig, dat belijden we immers in zondag 10?

En u hebt gelijk, maar zelfs Here Jezus Christus heeft die gewone menselijke spreektaal ook eens gebruikt in het Nieuwe Testament: "Bij geval kwam er een priester langs de weg", denk maar aan de gelijkenis van de barmhartige Samaritaan.

Nu, laten we onze hoogste Profeet en Leraar maar niet van een valse leer verdenken.

We laten dus ook Ruth 2:3 gewoon staan. Toevallig kwam Ruth op het land van Boaz. Natuurlijk lag daar de hand van God achter en wij weten achteraf: Het is de Vader van onze Here Jezus Christus, die hier in Bethlehem aan het werk is en die zo op weg is naar de troon van David.

Maar wat wist Ruth daarvan, helemaal niets. En wat wist Boaz daarvan, ook helemaal niets.

Kijk, wanneer men dat zogenaamde toeval misbruikt, wanneer er beweerd wordt (zoals we dat ook uit de mond van een kerklid hebben gehoord): "ja, maar dominee, een goed huwelijk is een lot uit de loterij, dat ik nu net toevallig tegen hem of haar aangelopen ben, wat doe je er aan?" Dan spreek je de taal van het Verbond niet meer. Ook Boaz en Ruth hebben later niet in toeval geloofd, maar elkaar aangenomen als uit de hand van de Here.

Trouwens, er is een vertaling die heel nauwkeurig het Hebreeuws van vers 2 als volgt weergeeft: "Het was zó beschikt dat zij een deel trof van het veld van Boaz". Het was zo beschikt! Dan is dat toch een beschikking van de Here, die de wegen leidt en de voeten van Ruth de richting van het veld van Boaz opstuurt? God is hier duidelijk aan het werk.

En toch, als u hoofdstuk twee begint te lezen, dan is het net alsof het initiatief van Ruth uitgaat, en niet eens van Naomi.

Ruth zegt: "Laat mij naar het veld gaan en aren lezen, achter hem, die mij genegen zal zijn". In de oude vertaling stond het mooier, daar stond: "achter hem, in wiens ogen ik genade zal vinden". Je kunt soms aan iemands ogen zien hoe hij over je denkt en met welke gezindheid hij vervuld is. Dus niet maar wie mij genegen zal zijn, maar in wiens ogen ik genade zal vinden. Dat zijn schitterende woorden van deze Moabitische. Zij heeft zich, en dat was de boodschap van de vorige preek (Ruth 1), ze heeft zich bij de gemeenschap van de kerk gevoegd. Zij is door het geloof bij het Verbond van Gods genade ingelijfd. Nu gaat ze ervaren dat het daar in de Kerk, in het Verbond van God, goed leven is en veilig wonen. Ze is thuis in het land van de belofte, van Gods beloften!

En in dat land van Zijn beloften, ja daar zijn de beloften juist ook voor de armen, voor de verdrukten, voor de weduwen en de wezen.

Dat hoort bij het evangelie van de Wet. Wij maken daar wel eens een tegenstelling van, Wet en Evangelie, maar dat is helemaal geen tegenstelling. De wet *is* evangelie. De wet is een blijde boodschap. Nu, dat hoort bij de blijde boodschap, het evangelie van de wet, dat de Here het recht van de armen en verdrukten doet gelden.

Dat Hij hongerigen brood geeft. De God van het Verbond, voor Wie Ruth gekozen heeft, dat is de Heer die vreemdelingen behoedt, Die wees en weduwe staande houdt.

Nu, deze God van psalm 146, Die heeft in het evangelie van de wet voor de armen gezorgd, ja aan de armen rechten geschonken. Ik denk bijvoorbeeld aan een tekst als Leviticus 19:9 en 10: - en er zullen wel meer voorbeelden te noemen zijn- . Maar in Leviticus staat: "Wanneer gij de oogst van uw land binnenhaalt, zult u de rand van uw veld niet geheel afmaaien. En wat is blijven liggen van uw oogst, dat zult gij niet oplezen, dit zult gij voor de armen en vreemdelingen laten liggen, dubbele punt: Ik ben de Here uw God".

Nu, blijkbaar heeft Ruth deze Wet gekend: "Uw God is Mijn God en uw volk is mijn volk", had ze gezegd. Maar dan is deze wet ook voor mij geschreven, weet ze, daar mag ik mij als arme weduwe en van origine een vreemdeling, door laten troosten, door het evangelie van deze wet.

Immers, welk volk is er, waar de goden zo dichtbij zijn als de Here onze God? Welk groot volk is er, dat inzettingen en verordeningen heeft, zo rechtvaardig als heel deze wet? (Deuteronomium 4:8).

Kijk gemeente, wanneer Ruth op die akker van Boaz komt, dan claimt zij daar haar recht in het Verbond van God. Tegenwoordig wordt er wel eens beweerd: "Kom je in de nood te verkeren, kom je in de armoe, dan kun je maar het beste meteen naar de sociale dienst gaan, om een beroep te doen op de algemene bijstandswet. Want daar bij de sociale dienst heb je tenminste nog rechten en daar zie je dan nog iets van je belastinggeld terug, en zo. Maar bij de diakenen, als je daar komt, dan is het alleen maar 'barmhartigheid' ".

Dat is rare praat in de Kerk, heel rare praat. Want het is nog altijd het recht van de armen, dat de Here door de dienst van de diakenen doet gelden. Genaderecht inderdaad, genaderecht, maar recht op Gods belofte. Zo gaat Ruth naar de akker van Boaz. Ja, dan hoopt ze daar genade in iemands ogen te vinden. Want ze weet helemaal niet, of er op die akker wel geleefd wordt naar die goede milde wetten van Leviticus en Deuteronomium. Het was immers in de tijd van de richteren, daar begon Richteren 1 vers 1 mee, en dat betekent dat ieder doet wat goed is in eigen ogen. Ze weet dus niet of er een boer is die inderdaad, in gehoorzaamheid aan de wet, graan voor de armen laat liggen. Het zal dan ook niet voor niets geweest zijn, dat Boaz later de knechten moet waarschuwen om haar vooral niet lastig te vallen. "Vaart niet ruw tegen haar uit", zegt hij. Op zo'n akker in de oogsttijd kan er van alles en nog wat gebeuren. Die landarbeiders waren vermoedelijk geen keurige heren, maar rauwe binken.

Maar toch, Ruth gaat, want ze kent de wet, de Wet van God. En wie in die weg van de Wet gaat, die mag zegen verwachten. Kijk, en dan komt Boaz, de baas, zelf het veld op. Het eerste wat hij tegen de arbeiders zegt, is: "De Here zij met u!". Wij zeggen "goeie morgen", of we zeggen helemaal niets, al naar gelang onze pet staat. Maar Boaz begroet

zijn arbeiders met de Here: "De Here zij met u!". Dat wordt later de "Immanuel-belofte" voor het huis van David. "Immanuel", God met ons.

En de knechten antwoorden: "De Here zegene u!". Een schitterende relatie tussen werkgever en arbeiders. De arbeiders wensen hun werkgever, de baas, de zegen van de Here toe. Ze zeggen niet tegen elkaar: "jongens, daar komt de baas aan, daar heb je hem weer, die kapitalist!". Nee, "de Here zegene u!". Het is voor Ruth een verrassing en een vertroosting, om in zo'n sfeer terecht te komen. Hier, zo midden in het veld, wordt de taal van het Verbond, wordt de taal van het geloof gesproken. En dat in de tijd van de richters, toen de gehoorzaamheid van het geloof de samenleving helemaal niet meer beheerste. Maar hier in Bethlehem blijkt wel. Ze verwondert zich er over, ze buigt voorover, vers 10: "Waarom betoont gij mij uw gunst, dat gij uw oog slaat op mij, hoewel ik een vreemdelinge ben?"

Ze verwacht het blijkbaar helemaal niet dat ze hier op het veld van Boaz zomaar de goedertierenheid van de Here voor het oprapen heeft. Ja, dat is haar verrassing en vertroosting: dat ze hier de goedertierenheid van de Here mag gaan proeven, zomaar midden op het veld van Boaz.

Hier wordt geleefd naar het evangelie van de wet. Kijk gemeente, en dan zien we daar Jezus Christus, die Boaz (de oudtestamentische lossers) meteen brengt tot de gelovige erkenning van het werk van God in Ruth, de Moabitische. Boaz heeft zich laten informeren over deze vreemdelinge:

"Mij is omstandig meegedeeld, alles wat gij voor uw schoonmoeder gedaan hebt na de dood van uw man. En hoe gij uw vader en moeder in het land van uw geboorte hebt verlaten en gegaan zijt naar een volk dat gij van tevoren niet kentet".

Wie goed luistert hoort hier oude taal, die hoort hier de taal uit het boek Genesis, waar het gaat over Abraham, die in geloofsgehoorzaamheid vader en moeder en het land van zijn geboorte verliet en ging naar een volk dat hij tevoren niet kende. Maar Abraham ging en ook Ruth, zij ging.

Boaz ontmoet hier Ruth als een dochter van Abraham, wandelend in de voetstappen van de vader der gelovigen. Abraham werd weggeroepen uit Ur der Chaldeën, ook uit een land van het heidendom en afgoderij. En door het geloof kwam er een breuk met zijn verleden, met zijn afkomst, met zijn voorgelacht, zijn vader en moeder, en hij ging naar een land dat de Here hem zou wijzen.

En nu hier, een tijd later, deze vrouw, ze komt uit Moab, een land van heidendom en afgoderij, maar ze komt in het land van de belofte.

Boaz, hij ziet Ruth wandelen op de weg van Abraham, de weg van het geloof. Nee, hoe scherp hij dat gezien heeft, dat kunnen we niet zeggen, dat kunnen wij niet peilen. Maar de woorden die Hij spreekt, herinneren heel duidelijk aan die oude geschiedenis van Genesis 12 tot 15, toen ook Abraham verkiezend werd weggeroepen, in verkiezende genade werd verlost uit de wereld van het heidendom en afgoderij.

Maar dat erkent Boaz in deze woorden ook, het werk van Gods verkiezende genade, zoals dat nu zichtbaar is in Ruth de Moabitische. Deze vrouw hier vóór hem op zijn akker, zij is het bewijs van Gods verkiezing, zomaar midden in het veld. Deze vrouw hier vóór hem, zij is een kind van Gods welbehagen.

Ja welbehagen, dat woord, dat zullen eeuwen later de engelen zingen boven diezelfde velden: "Heerlijkheid aan God in de hoogste hemelen en vrede op aarde voor de mensen van het welbehagen". Nu hier, uit de mond van Boaz hebt u een preludium op de engelenzang van Lucas 2: "Heerlijkheid aan God in de hoogste hemelen, vanwege de vrede op de aarde", want die zal er nu zijn voor Ruth. Vrede op de aarde voor dit kind van Gods welbehagen.

Maar dan is Ruth, deze Ruth voor hem een zuster in de Here, die zich in geloofsgehoorzaamheid heeft gevoegd bij de Kerk, waarbuiten geen zaligheid is. Ruth, zij is maar niet van geloof veranderd, zij is maar niet van kerk veranderd, zoals je een ander jasje aantrekt. Nee, zij heeft vader en moeder verlaten en het land van haar geboorte, en ze is gekomen tot een volk dat ze tevoren niet kende.

Dat is alleen maar uit God te verklaren, uit de God van Abraham, de God van Verbond en verkiezing, Die soevereine wegen gaat.

Hij haalde Abraham uit Ur, Hij trok Ruth uit Moab. Maar dat is dan verkiezing in Christus, dat is dan altijd genade om Christus wil.

2. We zijn toegekomen aan ons 2e punt.

Zo mogen we het nieuwtestamentisch zeggen: Ruth de Moabitische, zij wordt straks moeder van David en zo moeder, advents moeder van de Christus.

Maar dat wordt zij als dochter van Abraham, die het geloof van Abraham navolgde, en dus hoort ze daar straks thuis in Matteüs 1, in dat geslachtsregister van Jezus Christus, Zoon van David, en - dat staat er ook - de zoon van Abraham.

Gemeente, iemand schreef eens: "Boaz hield al van Ruth, vóórdat hij haar kende". Dat lijkt vreemd gezegd, maar in feite is het waar. Zij is voor hem een zuster in de Here, dát eerst, en pas daarna wordt zij zijn vrouw en echtgenote, moeder van zijn zoon. Hier ontmoeten ze elkaar voor het eerst. Ja, maar het is meteen een ontmoeting, niet op de straten van de wereld, maar een ontmoeting op de kerkvloer. Het is een ontmoeting op de wegen van Gods verkiezende genade. Hier worden door God lijnen doorgetrokken, hier worden door God wegen gebaad van Abraham via Ruth, van Ur via Moab naar Bethlehem. Straks kiest Ruth voor Boaz, in hoofdstuk 3: "Gij zijt de lossen!". En Boaz kiest voor Ruth, hoofdstuk 4. Maar hoog daar bovenuit is er de keuze van Gods verkiezend welbehagen in Jezus Christus, en deze keuze van Hem zullen wij ook moeten eren en erkennen op het terrein van verliefdheid en verloving. Ja, natuurlijk mag er een gezonde sfeer van romantiek zijn.

Echt, het menselijke en natuurlijke, nogmaals, dat wordt door genade niet gedoofd. Dat was er hier in onze tekst ook. Maar, broeders en zusters, het was er niet buiten het Verbond van God. Het was er alleen op de wegen van Gods verkiezende genade in Christus. En het zal ook door ons altijd aangenomen moeten worden uit de Almachtige Vaderhand van Gods wonderlijke voorzienigheid.

Boaz blijft de taal van het geloof spreken tot het einde toe in deze eerste ontmoeting met Ruth: "De Here vergelde u uw daad, en uw loon valle u onverkort ten deel van de Here, de God van Israël, onder Wiens vleugelen gij zijt komen schuilen!". De Here vergelde u uw daad. Nee, daarin spreekt Boaz niet een vrome wens uit, alsof hij er maar het beste van hoopt voor Ruth. Nee, hij spreekt in deze woorden zijn gelovige verwachting uit. Je mag het ook zó vertalen: "de Here zal u uw daad vergelden en uw loon zal u onverkort ten deel vallen van de Here, de God van Israël". Want hoe kan Boaz deze taal van sterke verwachting spreken, hoe weet hij dat zo zeker dat dit gebeuren zal? Nu, Boaz kent de Here en hij kent de Here als de God van Abraham. Is ook dit niet een woord uit de geschiedenis van Abraham's verkiezing: "Vrees niet Abraham, Ik ben uw schild, uw loon zal zeer groot zijn". Genesis 15:1.

Het loon van de genade. Zondag 24: "Want deze beloning wordt niet uit verdienste, maar uit genade gegeven", dat is nu wel duidelijk. Dat was voor Abraham zaad en land, een toekomst in het land van de belofte, een nageslacht als de sterren aan de hemel en als het zand aan de oever van de zee. Nu, met een soortgelijke belofte troost Boaz hier Ruth, de Moabitische. Ze hoopte genade te vinden op deze akker in de ogen van één of andere agrariër. Nu gemeente, ze kijkt in de ogen van Boaz en dan hoort ze uit zijn mond beloftewoorden over het loon van de genade, dat God in Zijn Verbond toezegt aan iedereen die voor Hem kiest. En die keuze heeft ze gemaakt: "Uw volk is mijn volk en uw God is mijn God".

Zo'n geloofskeuze heeft altijd perspectief, die zal gezegend worden. Misschien heeft Ruth zich aanvankelijk schuw en schuchter bewogen op weg naar het veld. En toen ze daar eenmaal aangekomen was; och ook in een dorpje als Bethlehem gold toen heus hetzelfde als in een dorpsleven nog wel geldt: "ons kent ons, nietwaar?" Misschien is er over haar wel veel gebabbeld en gekakeld: "hé zeg, daar heb je die Moabitische". Misschien hebben de arbeiders op het veld wel een paar moppen getapt, over dat leuke heidinetje. Maar ze kwam op dat veld in geloof, in gehoorzaamheid aan de Wet van God voor armen en verdrukten, voor weduwen en wezen, en zij geneerde zich niet om van de diaconie te leven. Zij kroop over het veld en ze raapte haar schamele kostje bij elkaar.

Toen werd zij door Boaz - en in Boaz door Jezus Christus, want uit Boaz spreekt de geest van Jezus Christus - , toen werd zij door Boaz bijzonder getroost.

"Ruth, je bent hier aan het goede adres, je bent hier komen schuilen onder de vleugelen van de God van Israël. Waar kun je beter zijn dan bij Hem? Je bent nergens zo veilig als hier!".

Wat is dat een prachtige uitdrukking: "schuilen onder de vleugelen van de Here". Hier spreekt Boaz een taal die op heel veel plaatsen in de Bijbel te vinden is.

Het begint al heel vroeg, in Deuteronomium 32, waar de zorg van de Here over Zijn volk wordt vergeleken met een arend die zijn broedsel opwekt, over zijn jongen zweeft, z'n wiken uitspreidt, er één opneemt en draagt op zijn vlerken. Zo heeft de Here hem alleen geleid. Een schitterend voorbeeld, je ziet het voor je: een moeder-arend, die haar jongen leert vliegen. Dat gaat dan zo, ze pakt er één in haar bek en neemt het mee het nest uit. En buiten het nest, laat ze dat jong vallen. Het beestje valt als een baksteen naar beneden, maar moeder-arend schiet er snel onder en spreidt haar vleugels uit en vangt dat angstige jong op, op die uitgebreide vleugels, en brengt het terug naar het nest. Een beeld van bescherming en veiligheid. En dit beeld vinden we ook volop in de psalmen. Ik noem enkele teksten:

Ps. 17: Berg mij in de schaduwen van uw vleugelen;

Ps. 36: Hoe kostelijk is uw goedertierenheid, o God; daarom schuilen mensenkinderen in de schaduw van uw vleugelen;

Ps. 57: Bij u schuilt mijn ziel, ja in de schaduw van uw vleugelen, zal ik schuilen totdat het onheil voorbij is;

Ps. 63: Want Gij zijt mij een hulp geweest, in de schaduw van uw vleugelen jubel ik;

En wie denkt ook niet aan het nieuwtestamentische woord van de Here Jezus Christus, in Matteüs 23: "Hoe dikwijls heb ik uw kinderen willen vergaderen, gelijk een hen haar kuikens vergadert".

Ook dat zie je voor je, je ziet die kleine jonge schuwe diertjes naar moeder toevluchten; ze kruipen helemaal weg onder die vleugels, daar zijn ze veilig, daar kruipen ze onder als het onheil nadert.

Nu zegt Boaz tot Ruth: "Maar dan ben jij ook veilig, je bent onder de vleugelen van de Here, de God van Israël. Veilig, je toekomst is gegarandeerd, uw loon zal groot zijn". "Vrees niet, Ik ben uw schild".

Dat heeft de Here tot Abraham gezegd, en dat zegt de Here uit de mond van Boaz nu ook tot Ruth, die een dochter van Abraham is geworden, omdat zij zijn geloof navolgde. Nee, Boaz begrijpt nog lang niet hoe hij straks zelf deze gesproken belijdenis metterdaad in praktijk moet brengen.

Hoe hij het zelf aan haar moet bewijzen als lossen. Daarover gaat hoofdstuk 3, waar Ruth tegen hem zegt: "Gij zijt de lossen, breidt uw vleugels over mij uit". Maar daarover in een volgende preek, zo de Here wil. Hier, in Ruth 2, roemt Boaz al. Nee, hij roemt Ruth niet, maar door Ruth, zijn zuster in de Here, weet hij zich veilig in de Kerk, in het Verbond bij God.

Niet de sfeer van romantiek, maar de taal van het evangelie bindt deze twee bij voorbaat samen in de eenheid van het ware geloof. En zo komen ze straks samen, Boaz én Ruth, in Matteüs 1 terecht.

Over hun aanstaande huwelijk straalt bij voorbaat het licht van het advent van Jezus Christus. Dit huwelijk wordt op die manier dienstbaar aan de bouw van de Messiaanse toekomst. Kom dan, gemeente, laten wij als nieuwtestamenteel volk van God in dit licht wandelen, wij, als mannen en vrouwen, als jongens en meisjes, laten we blijven schuilen onder de vleugelen van de Here. Kom daar niet onder vandaan!!

Waag het niet, jongelui in de Kerk, als je verliefd wordt of je gaat verlossen, om daaronder vandaan te gaan bij de Here, onder de vleugelen van de Here vandaan. Ik denk bijvoorbeeld aan de vakantietijd. Dan komt het voor dat verliefde en verloofde jongelui samen op stap gaan, met z'n tweetjes, helemaal alleen op reis, ja helemaal alleen, zonder vader en moeder er bij. "We zijn er eens lekker uit, wij alleen met z'n tweeën, en niemand die ons ziet." Maar het is niet waar...., want er is een Derde bij. En die Derde is de Eerste en de Laatste! En al zijn de ogen van vader en moeder dan niet in de buurt, de ogen van de Here God die gaan wel mee. Kijk, dat is verliefd of verloofd zijn in het Verbond, dat bepaalt ook de ernst van ons leven. En denk er om, buiten Hem is het nergens veilig. Laten in het huwelijk man en vrouw elkaar ook in de ogen kijken, na

zoveel jaren, wanneer de glans eraf gaat en ze elkaar verwijten gaan maken: "Jij bent ook niet meer zoals vroeger". "Vroeger, wat was het toen mooi en fijn tussen ons twee. Maar tegenwoordig wordt de glans van het huwelijksleven dof, de glans gaat er af". Laten ze elkaar in de ogen kijken en ook eens tegen elkaar zeggen: "Wat hebben we het samen goed. Wat hebben we het samen goed bij de Here, in de schaduw van Zijn vleugelen."

Laten weduwe en weduwnaar met hun rouw en verdriet - wat kan dat soms lang duren, heel erg lang om dat te verwerken, er gaan soms jaren overheen, als je het al ooit verwerken kunt -... laten ze hierin vertroosting vinden en hun eenzaamheid overwinnen door het geloof.

Ja, zo zie ik de lijn, vanaf Abraham, via Boaz en Ruth doorlopen naar het nieuwe Testament, naar Jezus Christus en dan over Hem heen komt die lijn uit bij vandaag. Hier en nu in de Kerk, waar het volk van God, het geloof van Abraham, Boaz en Ruth navolgt in dit blijde belijden en bidden:

"Laat mij al mijn dagen, wonen in Uw tent, o Heer.

" Waar uw vleugels - vol ontfermen - mij beschermen, wil ik schuilen, altijd weer!

Amen.